

Вікторія Кириченко,
студентка 2 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **Т.Ф. Сидорченко,**
к.е.н., доцент (БДПУ)

МЕТОДИ РЕГУЛЮВАННЯ ВАЛЮТНОГО КУРСУ

Актуальність. Формування валютного курсу національної грошової одиниці є досить складним елементом державної валютної політики. Коливання валютного курсу спричинені низкою системних та інших факторів [1]. Це обумовлено відтоком іноземного капіталу внаслідок фінансової кризи, зменшенням обсягів валютних надходжень в країну, дією певних валютних обмежень, а також певними змінами у валютній політиці Національного банку України. Питання щодо методів регулювання валютного курсу є дуже актуальним.

Ступінь досліджуваності проблеми. Високо оцінюючи наукові здобутки та накопичений практичний досвід з даної проблематики, слід зауважити, що існує необхідність дослідження сучасних особливостей валютного регулювання, оцінки ефективності його інструментів, що виступає інтегральною характеристикою їхньої дієвості, та визначення пріоритетних шляхів удосконалення механізму вітчизняної системи валютного регулювання.

Мета і методи дослідження. Обґрунтувати методи регулювання валютного курсу та пояснити причини його коливань.

Сутність дослідження. Одним з ключових методів регулювання валютного курсу є валютні інтервенції, що здійснює центральний банк. Валютні інтервенції – це інструмент прямого втручання регулятора, що здійснюється з метою впливу на валютний курс національної грошової одиниці. Сутність даного регулювання валютного курсу. Національний банк купує валюту, коли її пропозиція надмірна та курс низький, і продає, коли курс валюти високий. Таким чином регулятор певним чином обмежує різкі коливання курсу національної грошової одиниці.

Наступним методом регулювання валютного курсу є облікова або дисконтна політика. Це політика підвищення або зниження облікової ставки, що проводиться центральним банком з метою впливу на валютний курс, попит і пропозицію позичкових капіталів, стан платіжного балансу тощо. Знижуючи облікову ставку, Національний банк намагається зробити кредитування в країні більш доступним, адже від рівня облікової ставки залежить рівень відсоткових ставок за кредитами в комерційних банках інструменту полягає у купівлі або продажу центральним банком іноземної країни.

Ще одним методом регулювання валютного курсу є застосування інструментів девальвації або ревальвації. Однак, треба зазначити, що ці інструменти досить різко впливають на економічну ситуацію в країні, зокрема на обсяги експортно-імпортних операцій, рівень інфляції, рівень внутрішніх цін, обсяги національного виробництва, інвестиційну привабливість країни. Тому такі заходи в подальшому можуть спричинити певні негативні наслідки для населення та для держави в цілому [2].

Коливання валютного курсу спричиняють також валютні обмеження, встановлені регулятором. Тому валютні обмеження також виступають інструментом державного регулювання валютного курсу. Валютні обмеження – це певна система правил та сукупність заходів, спрямованих на обмеження операцій з валютними цінностями, іноземною валютою та золотом. Дані обмеження затверджуються законодавчо та поширюються на всі валютні операції в країні

Основні висновки. Застосування визначених вище методів регулювання валютного курсу може як знизити, так і підвищити вартість національної грошової одиниці. Такі інструменти досить активно використовуються центральним банком країни як в умовах економічної стабільності, так і в умовах кризи. Ефективність та дієвість цих інструментів залежить від правильності та доцільності їх використання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кейнс Дж.М. Загальна теорія зайнятості, відсотка і грошей /Дж.М. Кейнс. – М., 1978 – 150 с
- 2.Трифонов О.Д., Горпинич О.О. Сучасні проблеми валютного регулювання в Україні / О.Д.Трифонов, О.О.Горпинич // «Молодий вчений» • No 11 (51) • листопад, 2017 р. – С 1333-1337

Марина Кіосова,
студентка 6 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **П. В. Захарченко,**
д.е.н., професор (БДПУ)

МОДЕЛІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Господарська діяльність підприємств в ринкових умовах ставить перед ними особливі вимоги до їх системи управління. Велика кількість чинників, що впливають на економіку підприємства, значна невизначеність цих чинників, відсутність однозначних аналітичних залежностей між параметрами, що характеризують діяльність підприємств, обумовлюють складність завдань управління ними.

Основною метою наукового дослідження є розробка моделей оптимізації стратегічного управління з використанням економіко-математичного моделювання [1].

Сучасна теорія стратегічного управління представлена досить різними підходами не лише до понять і моделей стратегічної поведінки, але і до їх інструментально-методичного забезпечення. На цьому фоні привабливою виглядає класифікація стратегічного інструментарію за трьома групами: конструктивно-аналітичний, на основі досвіду і знань та на основі ідей і інновацій. Перший включає: стратегічне планування, аналіз чутливості, метод дискусій, сценарне планування, теорію варіантів, теорію ігор, стратегічні семінари, класичні матричні моделі. Дослідний інструментарій включає логічний покроковий підхід, процеси розподілу